

Ὡς πρὸς τοὺς ναοὺς τῆς Στεμνίτης ὁ σ. (σ. 130-133) δὲν ἀντελήφθη μίαν σημαντικὴν παραδρομὴν τοῦ Ζάχου, ποὺ περιγράφων μετὰ θαυμασμοῦ τὰς τοιχογραφίας τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ προσγράφει αὐτὰς εἰς τὸν ναὸν τῆς Μπαφῆρας. Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν ὅλως διαφορετικῆς τεχνοτροπίας τοιχογραφιῶν τῶν ἄλλων τῆς κώμης ταύτης ναῶν (σ. 134-136) παραλείπει νὰ ἐπεκτείνῃ τὸν λόγον καὶ διαγράψῃ τὰ κύρια χαρακτηριστικὰ τῆς τέχνης. Μᾶλλον συντόμως ἀσχολεῖται καὶ περὶ τῶν ναῶν τοῦ μικροῦ Ζυγοβιστίου, ἀναφέρει ὅμως (σ. 99) περὶ τοῦ χωρίου, ὅτι ἤρχιζε νὰ κτίζεται ἀρχομένου τοῦ ΙΖ' αἰῶνος ὑπὸ οἰκογενειῶν ἐλθουσῶν ἐξ Αἰμυναλῶν!

Τὰ περὶ τῆς μονῆς Προδροῦμου, πενιχρὰ κατὰ τὴν ἡμετέραν ἀντίληψιν, δὲν ἠδύναντο νὰ εἶναι διαφορετικὰ χωρὶς λεπτομερῆ ἐξέτασιν κυρίως ἱστορικῶν καὶ τοπογραφικῶν δεδομένων. Παρατρέχει ὁ σ. (σελ. 187) τὸ ἡρειπωμένον ἐκκλησίδιον τοῦ Ἀγίου Γεωργίου καὶ τὴν προτέραν ἱστορικὴν θέσιν τοῦ Ἀτσιχώλου, ποὺ ἦτο κτίσμα βυζαντινόν, εἶχε πιθανῶς καθολικὸν τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου καὶ θέσιν πλησίον τοῦ Λουσίου ποταμοῦ, ὁμοῦ μετὰ τοῦ Ἀγ. Γεωργίου. Ἀλλὰ τοιαῦτα ἔρουναι ἐκφεύγουν τῶν ἀρμοδιοτήτων τοῦ σ. καὶ δὲν θὰ εἴχαμεν τὴν ἀξίωσιν νὰ ἀποτελέσουν ἀντικείμενον μελέτης αὐτοῦ, ἀρκεῖ ν' ἀπέφυγεν ἐντελῶς τὴν ἀνακίνησιν φιλολογικῶν θεμάτων.

Ἄλλ' εἵπομεν τὰ ψιλλολογήματα ταῦτα δὲν ἠμποροῦν νὰ κλονίσουν τὴν ἀξίαν τοῦ σπουδαίου ἔργου. Χαίρομεν διὰ τὴν ἐκδοσιν καὶ θὰ ἐθεωρούσαμεν αὐτὴν περισσότερον ἀκαδημαϊκὴν, ἢ ὥς διδακτορικὴ μάλιστα εἶχε περιορισθῇ αὐστηρῶς εἰς τὸ ἥμισυ, ἀπηλλαγμένη τῆς προσπαθείας νὰ κωδικοποιήσῃ τρόπον τινὰ τὰς γνώσεις ἐπὶ τῶν γορτυνιακῶν πραγμάτων. Ὡς πρὸς τὴν ἀπόπειραν καταρτίσεως πίνακος ἀναλογιῶν διὰ μαθηματικῶν τύπων, διὰ τὰς ἀριθμητικὰς τιμὰς, τὰς ἀναλογίας κλπ., ἐπειδὴ προεκάλεσαν ἀντιρροήσεις (Δ. Ι. Πάλλας «Θεολογία», ΚΗ', 1957, 479-481), ἐπέχομεν νὰ σχηματίσωμεν γνώμην, ὥς μὴ εἰδικοί, παρατηροῦμεν ὅμως ὅτι τὰ προσκομιζόμενα ἐπιχειρήματα δὲν εἶναι ἐκ πρώτης ὄψεως ἄνευ ἀξίας.

ΤΑΣΟΣ ΑΘ. ΓΡΙΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

Κ. Ἀ. Ἀλεξανδρῆ, νανάρχου ἐ.ἀ., *Ἡ θαλασσία δύναμις εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας*, Ἀθῆναι 1957, σελ. 526 (ἐκδ. Ἱστορικῆς Ὑπηρεσίας Β.Ν.).

Ὁ κ. Ἀλεξανδρῆς ἀνήκει εἰς τοὺς ὀλίγους ἐκείνους ἄνδρας τοῦ νεωτέρου ἑλληνικοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ, οἱ ὅποιοι ἐνδιεφέρθησαν διὰ τὴν μελέ-

την τῆς ἱστορίας τοῦ ναυτικοῦ ἐν τῷ πλαισίῳ τῆς γενικωτέρας ἐλληνικῆς ἱστορίας. Δὲν εἶναι μόνον αὐστηρῶς τεχνικὰ τῆς εἰδικότητός του τὰ θέματα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἐπέσυραν τὴν προσοχὴν καὶ μελέτην τοῦ ναυάρχου κ. Ἀλεξανδρῆ καὶ εἰς τὰ ὁποῖα ἀναφέρεται σειρὰ ἐμπεριστατωμένων ἀρθρῶν δημοσιευθέντων εἰς ἐγκυκλοπαιδεῖας καὶ εἰς εἰδικὰ περιοδικά. Οὗτος ἔστρεψε τὴν προσοχὴν του καὶ ἐμελέτησε τὴν συμβολὴν τοῦ ναυτικοῦ παράγοντος κατὰ τὰς διαφόρους μακρὰς ἢ καὶ συντόμους, οὐχ ἥττον ὅμως σημαντικές, περιόδους τῆς ἐλληνικῆς ἱστορίας. Αἱ Ναυτικαὶ Ἐπιχειρήσεις τοῦ ὑπὲρ Ἀνεξαρτησίας Ἀγῶνος 1821 - 1827, Τὸ Ναυτικόν μας κατὰ τὴν πολεμικὴν περίοδον 1941 - 1945, Ἡ Θαλασσία Δύναμις εἰς τὴν Ἱστορίαν τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος, εἶναι οἱ τίτλοι αὐτοτελῶν συγγραφῶν του. Εἰς αὐτὰς προσετέθη κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος καὶ ἡ περὶ ἧς ἐν τῷ παρόντι σημειώματι ὁ λόγος.

Τὸ θέμα εἶναι εὐρὺ καὶ ἐξόχως ἐνδιαφέρον. Ὡς δὲ ὁρθῶς ὁ συγγρ. ἐν τῷ προλόγῳ του παρατηρεῖ, δὲν ἔτυχε μέχρι τοῦδε ἐπαρκοῦς προσοχῆς ὁ ναυτικὸς παράγων ἐν τῇ ἱστορικῇ ἀνελίξει τῆς βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας. Βεβαίως δὲν λείπουν μελέται ἐπὶ τοῦ τεχνικοῦ μέρους τοῦ ναυτικοῦ τῶν Βυζαντινῶν. Τοῦτο ὅμως ἐν τῷ συνόλῳ, καὶ ἀκριβῶς ὡς συντελεστής πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν ἐξωτερικῶν ἐχθρῶν τῆς αὐτοκρατορίας καὶ ὡς παράγων τοῦ οἰκονομικοῦ αὐτῆς βίου, δὲν ἔτυχε τῆς ἀρμοζούσης προσοχῆς. Οἱ κατὰ ξηρὰν ἀγῶνες ἐπέσυραν τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἐρευνητῶν εἰς τρόπον ὥστε νὰ δημιουργηθῇ ἡ ἐντύπωσις, ὅτι τὸ Βυζάντιον ἦτο κυρίως χερσαία δύναμις. Ἡ ἀναπλήρωσις τοῦ κενοῦ τούτου καὶ ἡ ἀποκατάστασις τῶν πραγμάτων εἶναι ὁ ἀντικειμενικὸς σκοπὸς τοῦ συγγραφέως.

Οὗτος δέχεται τὴν αὐτοκρατορίαν ὡς θαλασσίαν κυρίως δύναμιν. Ὁ χαρακτηρισμὸς του δὲ οὗτος δέον νὰ νοηθῇ ἐν τῇ εὐρείᾳ σημασίᾳ τοῦ ὅρου, δηλ. τῇ πολεμικῇ, τῇ ἐμπορικῇ καὶ τῇ οἰκονομικῇ γενικώτερον. Καὶ ὁρθῶς βεβαίως! Ἄλλως τε τὰ δύο αὐτὰ στοιχεῖα συνυπάρχουν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐφ' ὅσον μάλιστα πρόκειται περὶ μεγάλων Δυνάμεων, καὶ μεγάλη Δύναμις ἐπὶ σειρὰν αἰώνων ἦτο ἡ αὐτοκρατορία τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ὅπως δὴποτε ὅμως ὁ συγγραφεὺς παρασυρόμενος ἀπὸ τὸ θέμα του ὑπερβάλλει εἰς τὸν χαρακτηρισμὸν τῆς αὐτοκρατορίας ὡς κυρίως ναυτικῆς δυνάμεως.

Τὴν ἐξιστόρησιν τοῦ πολεμικοῦ καὶ ἐμπορικοῦ κατὰ θάλασσαν βίου τῆς αὐτοκρατορίας ἐπιδιώκει ὁ συγγραφεὺς εἰς τὰς 514 σελίδας τοῦ βιβλίου του διαιρῶν τοῦτο εἰς τὰ ἑξῆς κεφάλαια: Α'. Ἡ Δυναστεία τοῦ Μ. Κωνσταντίνου. Β'. Τὸ Βυζαντινὸν Ναυτικόν. Γ'. Ἡ Δυναστεία τοῦ Ἰουστινιανοῦ. Δ'. Ὁ Ἡράκλειος καὶ οἱ διάδοχοί του. Ε'. Ἡ Δυναστεία τῶν Ἰσαύρων. ΣΤ'. Νέα περίοδος ἀκμῆς ἐπὶ τῆς Μακεδονικῆς δυναστείας. Ζ'. Ριζικὴ μεταβολὴ τῆς καταστάσεως ἐν τῇ Μεσογείᾳ κατὰ τὸν ΙΑ' αἰῶνα. Η'. Ἡ Δυναστεία τῶν Κομνηνῶν. Θ'. Ἡ Δυναστεία τῶν Ἀγγέλων καὶ ἡ ἄλωσις τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Φράγκων. Ι'. Κατακερματισμὸς τοῦ Βυζαν-

τίου - Φραγκικά και Ἑλληνικά κράτη. Ἀνάκτησις τῆς Κωνσταντινουπόλεως 1251. ΙΑ'. Ἡ μακρὰ ἀγωνία καὶ τὸ ἥρωϊκὸν τέλος. ΙΒ'. Κρίσεις καὶ συμπεράσματα. Πρόκειται δηλ. περὶ διαιρέσεως τὴν ὁποίαν συναντῶμεν μὲ μικρὰν ἀπόκλινιν εἰς ὅλα σχεδὸν τὰ βασικὰ συγγράμματα περὶ τῆς ἱστορίας τῆς βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας. Ἡ σύμπτωσις ὅμως αὐτῇ δὲν περιορίζεται εἰς τὰ ἐξωτερικὰ αὐτὰ γνωρίσματα. Προχωρεῖ ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε νὰ διερωτᾶται ὁ ἀναγνώστης, ἐὰν ἔχη ἐνώπιόν του συγγραφὴν ὁποίαν ὁ τίτλος προαναγγέλλει ἢ συγγραφὴν γενικῆς βυζαντινῆς ἱστορίας. Βεβαίως ὁ συγγρ. εἰς τὸν προλογόν του προλαμβάνων δηλοῖ ὅτι τὰ μὲ τὸ θέμα του συνδεόμενα γεγονότα θὰ πλαισιώσῃ μὲ συμβάντα ἀναγόμενα εἰς τὴν γενικὴν τοῦ Βυζαντίου ἱστορίαν. Ἡ τοιαύτη ἀποψις εἶναι ὀρθή. Προβαίνει ὅμως ἐκεῖνος ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε τὸ θέμα του συχνότατα νὰ ἐξαφανίζεται ἀπὸ τὰ ὅμματα τοῦ ἀναγνώστου καὶ εἶναι τόσον ἐνδιαφέρον!

Τὸ θέμα Ἡ Θάλασσα Δύναμις εἰς τὴν Ἱστορίαν τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας εἶναι μέγα καὶ ὁμολογουμένως ἀπαιτεῖ εἰδίκευσιν καὶ μακρὰν ἐνασχόλησιν μὲ τὴν ἔρευναν τῶν πηγῶν καὶ τὴν μελέτην τῶν σχετικῶν βοηθημάτων. Ὁ κ. Ἀλεξανδρῆς χρησιμοποιεῖ βεβαίως πηγὰς τινὰς καὶ βοηθήματα. Ἡ ἔκτασις ὅμως καὶ ὁ τρόπος δὲν εἶναι ἐπαρκής. Τὸ τελευταῖον τοῦτο διαπιστοῦται κυρίως εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν συμβολὴν τοῦ ναυτικοῦ εἰς τὸν ἐμπορικὸν καὶ οἰκονομικὸν γενικώτερον βίον τῆς αὐτοκρατορίας.

Ἡ ἀνταπόκρισις εἰς τὰς τελευταίας αὐτὰς ἀπαιτήσεις πρὸς συγγραφὴν ἔργου καλύπτοντος τὰς ἀνάγκας τῆς ἐρεῦνης τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος θέματος, ὑπερέβαινεν, ἐξ ὧν δυνάμεθα νὰ κρίνωμεν, τὰς δυνατότητας τοῦ συγγραφέως. Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖον ἐκπλήσσει τὸν ἀναγνώστην εἶναι ἡ ἀπουσία γνωρισμάτων παντὸς μὲ ἐπιμέλειαν ἐκδεδομένου βιβλίου. Ἦτοι ἀρχιτεκτονικῆς, οἰκονομίας τῆς ἕλης, γλώσσης, καὶ ὅσον τὸ δυνατόν ὀλιγωτέρων τυπογραφικῶν σφαλμάτων. Πολλάκις παραθέτει ἱστορικὰ γεγονότα χωρὶς αὐτὰ νὰ συνδέωνται μὲ τὸ θέμα, πράττει δὲ τοῦτο μόνον καὶ μόνον διότι ταῦτα παρουσιάζουν ἐγκυκλοπαιδικὸν ἐνδιαφέρον. Ἀντλῶν ἐκ ξένων βοηθημάτων ἀφίσταται τῆς ἑλληνικῆς παραδόσεως, π.χ. εἰς τὴν σ. 43 γράφει Γκιεντιγκέρδ Ι ἀντὶ Ἰσδιγέρδης Α'. Λίαν πλημμελὲς εἶναι καὶ ὁ τρόπος κατὰ τὸν ὁποῖον παραπέμπει εἰς πηγὰς καὶ βοηθήματα. Σφάλματα οὐσίας δὲν εἶναι σπάνια. Π.χ. ὁ Ἀλάριχος (σ. 41) δὲν ἦτο ἡγεμὼν τῶν Ὀστρογόθων ἀλλὰ τῶν Βησιγόθων, ὁ πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Κύριλλος (σ. 43) φέρεται ζῶν τὸ ἔτος 449, ἐνῶ εἶχεν ἤδη ἀποθάνει τὸ 444, ἡ διαίρεσις τῆς ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας ἐπὶ Διοκλητιανοῦ παρατίθεται (σ. 28) ἐσφαλμένη, ἡ νῆσος τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης δὲν λέγεται Ἰοβάτη ἀλλὰ Ἰωτάβη (σ. 47), αἱ Institutiones τοῦ Ἰουστινιανοῦ δὲν εἶναι ἑλληνιστὶ Ἐρηννεῖαι ἀλλ' Εἰσηγήσεις (σ. 120), τὸ λατ. *foenus* ἔδει ν' ἀποδοθῇ ὥς τόκος, δάνειον καὶ ὄχι ὥς δίκαιον (σ. 123), τὸ ὀψίκιον δὲν ἦτο ἀκραῖον θέμα κατὰ τὸν Θ'

αἰῶνα (σ. 191), ὁ Δούναβις καὶ ὁ Ἰστρος εἶναι τὸ αὐτὸ (σ. 191), τὸ ὄνομα τῆς θρησκτικῆς πόλεως δὲν εἶναι Δέρκα (σ. 461) ἀλλὰ Δέρκοι, τὸ Ἀνατολὸν (ὄχι Ἀνατολή) Χισσάρ δὲν ἐκτίσθη κατὰ τὰ τέλη τοῦ ΙΓ' ἀλλὰ κατὰ τὰ τέλη τοῦ ΙΔ' αἰῶνος (σ. 467). Ἡ παράθεσις τῶν τοιούτων σφαλμάτων θὰ ἦτο δυνατόν νὰ συνεχισθῇ ἐπὶ μακρόν. Ἀρκοῦν ὁμως, νομίζομεν, διὰ νὰ φανῇ πόσον ἐπισφαλῆς εἶναι ἡ διαπραγμάτευσις θεμάτων ὑπὸ μὴ εἰδικῶν καὶ μάλιστα ἐν σπουδῇ ὡς τοῦτο συνέβη εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν. Καὶ εἰς ὅ,τι μὲν ἀφορᾷ τὰ σφάλματα οὐσίας, θὰ ἡδύνατό τις νὰ εἶναι ἐπιεικῆς ἔναντι μὴ εἰδικοῦ, ὅταν ὁμως εὐρίσκεται ἐνώπιον πληθώρας σφαλμάτων γλωσσικῶν καὶ τυπογραφικῶν δεδικοιολογημένως δυσφορεῖ.

Ἐν πάσῃ ὁμως περιπτώσει δὲν εἶναι δυνατόν παρὰ νὰ ἐπαινέσῃ τις τὸν ζῆλον καὶ τὴν προσπάθειαν τοῦ συγγραφέως καὶ νὰ ἐξάρῃ ὠρισμένας ἀπόψεις αὐτοῦ ἐπὶ ζητημάτων εἰδικῶν καὶ γενικῶν ἀκόμῃ. Καταλήγομεν δὲ δεχόμενοι ὅτι παρ' ὅλα τὰ σφάλματά του τὸ βιβλίον τοῦ κ. Ἀλεξανδρῆ ἀποτελεῖ εὐχάριστον καὶ χρήσιμον ἀνάγνωσμα διὰ τὸ εὐρύτερον κοινόν.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Τ. ΚΟΛΙΑΣ

*The Akathistos Hymn. Introduced and trascribed by Egon Wellesz
Copenhagen, 1957, 8º, σσ. XCII+108. Union Académique Inter-
nationale. Monumenta Musicae Byzantinae Transcripta... vol. IX.*

Ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον ἐξεδόθη ἐνδιαφέρουσα ἐργασία τοῦ γνωστοῦ μουσικολόγου Ε. Wellesz. Δίδω μίαν περίληψιν διὰ τοὺς Ἑλλήνας ἀναγνώστας :

Εἰς τὸν Πρόλογον ὁ συγγραφεὺς λέγει ὅτι τὸν Μάιον τοῦ 1950 ἐπεσκέφθη τὴν βιβλιοθήκην τῆς Grottaferrata, ἐνθα μεταξὺ τῶν θησαυρῶν τῆς εἶδεν ἐν χειρόγραφον, τὸν κώδικα Ashburnhamensis 64, μέγα μέρος τοῦ ὁποίου ἀποτελεῖ ἐν Κονδακάριον, γεγραμμένον εἰς τὴν Grottaferrata κατὰ τὸν ΙΓ' αἰ. Ἐξ ὅσον γνωρίζει εἶναι τὸ μόνον χειρόγραφον, τὸ ὁποῖον περιέχει τὴν μουσικὴν τοῦ προοιμίου καὶ τῶν 24 οἰκῶν τοῦ Ἀκαθίστου.

Γνωρίζει ἐπίσης ὅτι ὁ ὕμνος περιέχεται καὶ εἰς τὸν παλίμνηστον κώδικα Ε.β. VII (περιεγράφῃ ὑπὸ Α. Rocchi, Codices Cryptenses pp. 421-422), ἀλλ' ὁ κώδιξ οὗτος ἔχει ἥδη κατασταφῇ, ὥστε δὲν εἶναι δυνατόν νὰ χρησιμοποιηθῇ ἄλλῶς ἢ εἰς συγκριτικὴν ἐργασίαν.

Πάντα τὰ εἰς ἡμᾶς γνωστὰ χειρόγραφα ἀνήκουν εἰς τὸν ΙΔ' ἢ ΙΕ' αἰ. καὶ περιέχουν τὴν μελωδίαν μόνον τοῦ προοιμίου καὶ τοῦ α' οἴκου. Ὁ Ἀκάθιστος ὕμνος ἀπετέλει ᾄσμα πρὸς τιμὴν τῆς Θεοτόκου, τὸ ὁποῖον ἔψαλ-